

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

Farmàcia Oms-Arias
C.Nou, 8 / Blanes Tel.972 330 595
620 466 631 farmacia.oms.arias

Desde 1934

institut oftalmològic FELIP

OFTALMOLOGIA GENERAL - REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES · 972 35 04 77

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÓLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

EL CELLER
VINS I CAVES

Anselm Clavé, 41 Tel. 972 33 00 66 17300 BLANES
elcepceller@gmail.com

COS ESVELT
SINCE 1982

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

f Cos Esvelt Tossa
i cosesvelt.tossa

972340740
www.cosesvelt.net

Premi Quillat d'Honor, 2023

Autor: **Harry Daemen (Luxemburg)**

**Trofeu Quillat
Edició 2023
50 Aniversari**

L'any 1964 AFIC va organitzar un concurs on la temàtica era la "pesca i el mar". Va ser la llavor del futur concurs Trofeu Quillat. Actualment, el Trofeu Quillat compta amb el patrocini de la FCF, la CEF i la FIAP. És un concurs digital amb 6 seccions diferents. Enguany el Jurat ha estat Jean Saleilles (França), Joan Burgues (Andorra) i Jordi Argila (Catalunya) que van emetre el veredict final. ■

→ **SEGUEIX-NOS
A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

www.celobert.cat

De l'editor	4	Medi ambient i ecologisme	21
Vida més enllà del paseo de la...		Sostenibilitat	
Valor afegit	5	Digui digui	22
La immunitat al xantatge		Pilar Roura Corbelle - Vila de Tossa	
Vila de Blanes	6	Natura	24
Fets, gent i patrimoni		Del crepuscle a l'albada...	
Finques singulars	12	L'oracle	26
Can Massó - Blanes		La seguretat ha d'entrar...	
Societat	14	Donasses	28
Llei de benestar animal		Carme Junyent	
Cavil·lacions	16	Poesia	30
Ens ho mengem amb patates		Tresors adolescents	
Vila de Lloret	17	Va de llibres	31
Fets, gent i patrimoni		Premis Literaris de Girona	

**Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor perquè
els que la saben no la
parlen**

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a **info@celobert.cat**

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Octubre 2023 | Núm. 215

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Josep Borrell, Alba Lupiàñez
i Carles Couso

Convidats

Joan Burdeus, Aleix Salvans,
Andreu Duclau, Xavier Diez
i Cesca Cornellà Más

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxiu Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Vida més enllà del paseo de la Castellana

Joan Antoni Poch

La imatge de molts diputats del Congrés espanyol amb els auriculars posats per obtenir traducció simultània al castellà sintetitza un moment políticament rellevant per a la llengua catalana, en un moment de debilitat social extrema i de persecució institucional al País Valencià i a les Balears. Per primera vegada, **l'Estat accepta i valida l'evidentíssima unitat de la llengua catalana** que tantes vegades ha combatut amb més o menys bel·ligerància, fos quin fos el color polític de la Moncloa.

Dit d'una altra manera, **el règim del 78 ha obert l'estreta finestra per deixar passar una mica d'aire en un país que en ple segle XXI viu en el seu búnquer d'edonisme nacionalista**. Encara que a contracor i fruit de la necessitat del PSOE de conservar el poder, ara la llengua que es parla de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó és, oficialment, la mateixa. Com a mínim des de la institució de l'Estat, s'acaba la guerra contra la unitat de la llengua. Els ciutadans balears i valencians especialment, però també els catalans, tenen un maldecap menys.

Que es permeti parlar català al Congrés -i èuscar i galleg- no té cap conseqüència directa en la resolució del conflicte polític entre Catalunya i Espanya a curt termini. Sí, en canvi, que a Europa com a mínim **s'hagi posat sobre la taula el debat sobre l'oficialitat del català a la UE** i que francesos, suecs o finlandesos s'hagin hagut de pronunciar. Perquè ara el català entra de ple -passi el que passi- als passadissos internacionals. **I des d'ara, molts ciutadans espanyols descobriran que hi ha vida més enllà del paseo de la Castellana.** ■

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Joan Burdeus

Crític cultural. Filosofia, política, art i pantalles

El President Carles Puigdemont al Parlament de Catalunya el 19 d'octubre de 2017

OPINIÓ

La immunitat al xantatge

L'aritmètica de les eleccions espanyoles ha estat prou irònica perquè els partits catalans es trobin amb un poder superior

Els discursos dels partits independentistes castigats a les urnes provoquen una certa tendresa, són tants anys de postprocés que ja no et pot decebre cap esforç agònic per perllongar el no-res. El cas és que l'aritmètica de les eleccions espanyoles ha estat prou irònica perquè els partits catalans es trobin amb un poder superior malgrat la baixada dels suports, especialment Junts per Catalunya. Previsiblement, això està traduint-se en l'enèsima comèdia per postergar la renovació d'uns espais que ja no són útils i intentar tapar l'aparició de res nou i genuí, llevat de la CUP, que ara sí que té una oportunitat per fer sorgir alguna cosa vertebrada de les cendres (i l'oportunitat d'empitjorar de les maneres més creatives i equivocades imaginables, no cal dir-ho). La il·lusió que la utilitat sobrevinguda de Junts correspon a una idea de país i de partit capaç d'aguantar res a llarg termini fulgurarà mentre durin aquests mesos de teatret que, finalment, no podran revertir cap de les dinàmiques de fons.

El principal problema dels partits catalans és la cadena de responsabilitats amb el Procés i l'u d'octubre. A diferència del que sol passar amb els projectes quan són derrotats, els quadres (i)responsables de tot plegat van poder aprofitar la dinàmica de l'antirepressió per colar la idea absurda segons la qual aquestes individualitats són un actiu polític, mentre que la realitat no para de demostrar que són pura kriptonita. De cap discurs ni de cap posició de poder de l'independentisme de 2023 se n'hauria de poder estirar un fil que porti als designis i interessos d'Oriol Junqueras i Carles Puigdemont. És indiferent si el projecte és pactar amb les esquerres espanyoles, una estratègia de bloqueig sistemàtic, o la refundació de l'espai convergent: **res serà creïble fins que res no sigui guanyat al passat, en comptes d'heretat.** La importància de la manera com arribes a

un discurs s'ha pogut veure descarnadament durant la campanya en el contrast entre Bildu i Esquerra, dos partits amb una estratègia idèntica que no podrien sonar més diferents. El neopujolisme progressista que ha ideat Junqueras té com a principal enemic el mateix Junqueras i els seus delfins, però és una aposta perfectament defensible en la situació del país que, de fet, es troba força ben situada en les interseccions favorables per anar a favor d'alguns vents de l'època. En canvi, Junts és un forat negre: a la mateixa imputabilitat pels fracassos del Procés, s'hi suma l'esquizofrènia entre la meitat neoconvergent i la que es vol fer passar per irredemptista, que cada cop que ha de concretar una arribada al poder xoquen amb l'absurditat de voler ser partit d'ordre i partit de caos a la vegada.

És indiferent si la situació acaba amb una repetició electoral o amb algun jugadamestrisme a qualsevol banda de l'espectre. Tant si el partit d'**Artur Mas** i Carles Puigdemont es clarifica per la via irredemptista com si ho fa per la via pragmàtica (i si es clarifica voldrà dir que un dels dos cossos quedarà orfe i buscant nova família), Junts continuarà tenint el mateix problema que ERC, que és com bastir un espai enterament postprocessista on el model de país i la qüestió de la independència estiguin conjugats amb cert sentit, gràcia i credibilitat per a la situació actual. El vot de càstig de l'independentisme, des del que ha canviat de papereta fins al que s'ha abtingut, empeny cap a aquest tall, que amb el resultat de les eleccions espanyoles es postergarà, però que tard o d'hora toparà amb les contradiccions irresolubles de sempre. M'inclino a veure cada cop més lucidesa i tranquil·litat entre els que han emès aquest càstig, una immunitat de grup davant del xantatge emocional que es consolida inexorable. ■

Celobert. Opinions solvents!

Jaume Planas Perxachs
Escriptor

FETS I GENT

L'any 1923, l'Eugeni Xammar i en Josep Pla, dues de les millors plomes de la premsa catalana del moment, són corresponsals per diferents diaris a Alemanya. Cultes, cosmopolites i poliglotes, s'entrevisten amb el futur *führer*, Adolf Hitler. Manquen deu anys perquè arribi al poder. Setze, perquè esclati la Segona Guerra mundial. I vint-i-tres, perquè el món descobreixi in situ, després d'alliberar els camps de concentració amb forns crematoris, la realitat de l'holocaust.

En l'entreviu publicat a les respectives capçaleres per les quals treballen, aquestes dues ments preclares, saben llegir el moment -el *zeitgeist* que es respira- i s'anticipen als esdeveniments. No es tracte d'uns endevins que juguen a formular oracles a partir del coneixement de ciències ocultes. Saben entreveure el triomf de l'ou de la serp, la metàfora que dibuixa com els moviments socials en ebullició en un país que ha patit una terrible inflació, que ha estat derrotat a la guerra del 14 i que li han negat part del pastís colonialista a l'Àfrica, acaben supurant l'excrecència del nazisme sense que ningú hi pari esment. A l'entrevista amb el diable, Xammar dibuixa el líder nacionalsocialista com "el ximple més substanciós que des que som al món, hem tingut l'oportunitat de conèixer", un home que "promet als obrers la lluna per tal d'acontentar-los".

Uns anys més tard, en Lluís Permanyer, periodista de la Vanguardia, posarà en dubte la veracitat d'aquesta entrevista. La raó: cap dels dos escriptors l'esmenten en els seus papers, ni Xammar a les memòries, *Seixanta anys d'anar pel món*, ni en Pla a la seva voluminosa obra completa. El treball d'aquests dos tòtems de tarannà polític diferent, Xam-

mar independentista, Pla conservador, és el producte d'un articulisme brillant, original i creatiu. Probablement és una ficció inventada, no ho negarem, però en el seu anàlisi, reblen el clau. Perfilen com ningú, l'arribada de la bèstia.

Any 2023. Ha transcorregut un segle. A les passades eleccions municipals del 28 de maig - en alguns territoris de la pell de brau també es van celebrar a la vegada les autonòmiques- es van constituir els nous consistoris i parlaments. L'ultra dreta xenòfoba, intransigent, ha entrat amb molta força en molts d'ells. La seva acció maldestre, ja s'ha fet notar, encara que es vulguin disfressar amb un discurs de dissidents permanents, blanquejats per molts mitjans de comunicació i tolerats per una suposada dreta moderada. En aquest país, el feixisme està enquistat. És un càncer maligne.

La història és cíclica. Els errors es tornen a cometre i l'home, sempre ensopega de nou amb la mateixa pedra. Els Trump, Meloni, Vox i altres formacions del mateix tarannà, tenen al darrera l'Steve Bannon, el director d'orquestra, l'estrateg de l'auge d'aquesta onada ultraconservadora.

A l'ajuntament de Blanes, en el primer ple municipal del nou mandat, s'ha aprovat una moció que proposa una radical tolerància zero a les maneres de fer d'aquests individus. En primer lloc, condemnar la censura en l'àmbit cultural, defensar la llibertat d'expressió i perseguir totes les notícies falses. Recentment, hem vist en zones on governen els intolerants, obres de teatre vetades, publicacions prohibides o la persecució de la llengua catalana. L'acord consensuat per set

grups polítics, inclou mantenir una programació cultural inclusiva i desmentir la toxicitat publicada a les xarxes i mitjans de comunicació abocades contra el municipi i els seus ciutadans. La moció, ha tingut el vot en contra de dos únics grups amb representació al consistori: PP i Vox. Sempre de la mà. L'Espanya rànica, inquisitorial i carpetovetònica. L'estil que promouen ambdues formacions és el populisme. Actuen com a piròmans, alarmistes i escupen verí i mentides a dojo, repetint-ho fins a la sacietat (Acebes, Casado...), fins que el seu enunciat -tronat o no- fa forat i la gent se l'empassa.

Per combatre aquest fenomen que rebrota una vegada i altre, **caldría instaurar la figura del defensor de la ciutadania**. Ens convindria per higiene democràtica.

La mateixa moció defensada per set partits democràtics, inclou recolzar els col·lectius febles constantment amenaçats i atacats o vilment menystinguts pel model arcaic i ca-

duc de l'heteropatriarcat (això va pel senyor Guerra, un dels promotors de la calç viva i de les perruqueries de senyores). A la mateixa moció, es demanen campanyes de sensibilització contra els tòpics racistes i xenòfobs i es rebutja l'espionatge i les infiltracions policials en moviments socials. També es vol instar a promoure la derogació de la llei mordassa i mostrar suport i solidaritat amb totes les víctimes.

Ja li hem vist les orelles al llop. Estem avesats a cops d'estat i dictadures. La societat actual, consumista, dòcil, no difereix massa d'aquella població teutònica dels anys vint i trenta del segle passat. L'any 1995, el director basc Àlex de la Iglèsia, va rodar una excel·lent pel·lícula: *El día de la bestia*. Una comèdia satànica que presagiava l'arribada de l'anticrist, el feixisme, en forma de fornades de violents intolerants caps rapats. Avís per navegants. Les premonicions intuïdes, molts de cops l'encerten i es compleixen. ■

Blanes aprova la cessió d'unes finques a Valldolig per a la construcció de 86 habitatges de lloguer social

L'Ajuntament de Blanes ha aprovat amb la unanimitat de totes les forces polítiques la cessió de tres parcel·les de titularitat municipal al barri de Valldolig per a la construcció de 86 habitatges de lloguer social. La decisió ha prosperat en el decurs d'un ple extraordinari convocat per urgència celebrat el vespre del passat dilluns dia nou.

El ple va haver de ser convocat pel procediment d'urgència, propiciada perquè s'entrés dins del termini d'un programa d'ajuda a la construcció d'habitatge de lloguer social en edificis energèticament sostenibles.

Els tres punts de l'ordre del dia van ser reafirmats en un de sol, ja que cada punt corresponia a cadascuna de les finques municipals. La Fundació Salas s'encarregarà de la promoció de les tres parcel·les a Valldolig, i la Fundació Privada Nou Lloc Habitatges Social, a través de la Fundació Salas, gestionarà els lloguers socials un cop s'hagin construït els pisos.

Aquestes fundacions són integrants de la Fundació Cohabitac, coordinadora de fundacions promotores i gestores d'habitatge social de lloguer a Catalunya. Les tres parcel·les es traspassaran per un termini de 75 anys. ■
Pol Ginesta, redacció Celobert

El problema dels nostres temps és que el futur ja no és el que era. Paul Valéry

SÍBARIS
- Taverna Gastronòmica -

C. Esplanada del port, 11, Blanes
T. 611 131 880

El ple de l'Ajuntament de Blanes recolza la tramitació d'una Llei d'Amnistia al rebutjar una moció del PP debatuda al ple

El ple de l'Ajuntament de Blanes recolza la tramitació d'una Llei d'Amnistia al rebutjar una moció del PP debatuda al ple

La proposta d'acord va comptar amb el suport de VOX, mentre que la resta de grups van fer-ho en contra

Un dels punts més destacats i de plena actualitat política, inclòs a l'ordre del dia de la sessió plenària celebrada el dijous 29 de setembre, va ser el debat d'una moció presentada pel PP per rebutjar la tramitació d'una Llei d'Amnistia. El ple de l'Ajuntament de Blanes va refusar la proposta d'acord, després que en la votació van haver 19 vots en contra (PSC, ERC, BECP, JxB, Grup Blanes, Blanes Si i la CUP) i 2 vots a favor (PP i VOX).

El portaveu del PP, Pere Robert, va demanar a l'alcalde, Jordi Hernández, que fos ell i no pas cap altre membre de l'equip de govern qui defensés quin seria el seu posicionament, en al·lusió a la força política que representa, fent un paral·lelisme amb l'actual context polític a nivell estatal. El batlle va replicar-li en el mateix sentit que s'havien pronunciat altres partits que també van rebutjar la moció: demanant-li al portaveu del PP que hi hagi menys odi i menys crispació.

Resta de punts a l'ordre del dia

La sessió plenària ordinària del mes de setembre incloïa un total de 13 punts a l'ordre del dia, començant pels set primers de caire purament administratiu, entre els quals es va donar compte de les resolucions i acords de la Junta de Govern Local i d'Alcaldia. Entrant ja en l'apartat de temes a debatre, el vuitè va aprovar per unanimitat la modificació del pressupost municipal perquè inclogui 135.000€ en inversions per arranjar la pista poliesportiva polivalent de Can Borell, completant la reparació que s'està fent ara d'urgència.

El novè punt també va aprovar amb el recolzament de totes les forces polítiques declarar d'interès i utilitat municipal les obres

d'adequació d'espais per a una segona seu del Centre d'Educació Especial Ventijol a l'Escola Carles Faust. Abans d'arribar als Precs i Preguntes es van debatre tres propostes d'acord. A banda de la del PP, les altres dues eren d'ERC i BECP.

La primera, presentada per ERC, va prosperar amb el recolzament de totes les forces polítiques. Es refereix a fer un reconeixement públic del dol perinatal, gestacional i neonatal, mitjançant quatre accions, entre les quals s'hi inclou dotant el municipi d'un espai de suport i confort per a les famílies que l'han hagut de patir, així com realitzar una cerimònia anual en record d'aquests infants.

En aquest darrer sentit, BECP va presentar una esmena que no va prosperar on demanava que, a banda de poder recordar als infants, també s'hi afegissin els no nats. L'esmena va ser rebutjada pels 17 vots en contra de l'equip de govern, ERC, PP i VOX i l'abstenció de la CUP. Així doncs, la moció d'ERC va prosperar amb el text íntegre inicialment presentat.

Per últim l'altra proposta d'acord debatuda al ple, presentada per BECP, finalment no va prosperar pels 13 vots en contra de l'equip de govern, PP i VOX, mentre que la resta de grups polítics ho va fer a favor. Demanava la regulació dels habitatges d'ús turístics incloent, entre d'altres, la suspensió pel període d'un any per a noves llicències. ■

FETS I GENT

UN ESPECTÁCULO DE **COMEDIA, PERCUSIÓN Y RECICLAJE**

TRASH!

www.yllana.com

Diumenge, 29 d'octubre // 19 h Preu: 18 €

La primera edició del BUF! Festival de Música, Art i Dansa Urbana de la Costa Brava s'ha celebrat a Blanes del 12 al 16 d'aquest mes d'octubre

En paraules de l'alcalde Jordi Hernández, assegura que aquest és un Festival *"molt transversal"* en què hi participen diverses àrees com ara Esports, Joventut o Cultura, entre d'altres. L'objectiu és desmarcar-se d'altres festivals que es fan en altres punts de Catalunya i apostar per la **cultura urbana**. Per altra banda, Hernández destaca la voluntat de *"dignificar"* la cultura que neix al carrer i que *"molts joves practiquen cada dia"*.

Al llarg del Festival han desfilat tot un seguit d'artistes. El primer ha estat el grup blanenc DPraims que han portat el rap i la música urbana a l'escenari. També la música electrònica ha guanyat pes de la mà de Dugarry i Kanela, qui ha cantat alguns dels temes que ha compostat ella mateixa i també d'altres més comercials del gènere del pop i el reggaeton. L'endemà a la tarda hi va haver una batalla de cançons entre rapers i al vespre van pujar a l'escenari l'actor Jordi Vilches, que ha mostrat les seves capacitats com a discjòquei, i Lia Jensen. Dissabte va ser el torn de Figa Flawas, el grup de Valls que sap agradar tothom que escolta la seva música i les lletres alegres i divertides i de l'eclèctica i compromesa Dj Trapella.

El tinent d'alcalde de Cultura, Jordi Calvet, ha defensat l'actuació de Leticia Sabater en el Festival la primera nit del BUF! Tot i les crítiques que han rebut per incloure-la en el cartell. *"La cultura també és provocació"*, ha defensat el regidor. La provocació però, no pot ser mai gratuïta, faltada d'ètica i d'estètica en l'espai públic i a compte de l'administració pública.

L'objectiu és desmarcar-se d'altres festivals que es fan en altres punts de Catalunya i apostar per la cultura urbana

Jordi Calvet ha destacat la varietat de gèneres musicals que s'han programat. *"La música urbana és molt diversa"*, ha remarcat. A més, assegura que hi ha *"propostes molt eclèctiques i d'altres de més comercials"* per atraure tot tipus de públic. Del tot d'acord, senyor Calvet. Llàstima que sovint, la qualitat del so espatlla l'actuació i convida a marxar. Cal corregir-ho, sis-plau!

Concert dels
Figa Flawas al BUF!

Mural de l'artista blanenc Saturno a la Biblioteca Comarcal de Blanes

Taller de Hip-hop a càrrec de l'Escola de Dansa Míriam Beltran

El hip-hop, els graffitis i els skateboards han desembarcat al **Blanes festival de cultura urbana**. S'han fet uns tallers d'skateboard per animar als més joves a introduir-se en aquesta disciplina esportiva. La plaça dels Països Catalans s'ha convertit en un skatepark.

Blanes vol dignificar la cultura urbana més enllà de les expressions que tenen alguns joves de forma espontània al carrer. Per aquest motiu, el govern local ha tornat a contactar amb l'il·lustrador cèlebre de Blanes, Saturno, que aquest estiu ja va pintar un cavaller lluitant contra un drac a la façana del Teatre Municipal, en ple nucli històric. La pintura va aixecar molta expectació entre els veïns per veure com casaria amb la font gòtica que hi ha al costat. El resultat, però, ha estat acceptat per a la majoria de la ciutadania.

Ara, tindran l'oportunitat de gaudir d'una nova obra de Saturno a la façana de la Biblioteca Comarcal. L'artista vol plasmar els jardins de Marimurtra en aquest mural. El de Saturno no serà l'únic mural que s'ha pintat durant el BUFI, ja que una de les parets

de l'antic pavelló poliesportiu que hi ha a la plaça dels Països Catalans també ha rebut un rentat de cara amb un mural de grans dimensions fet pel multidisciplinari artista Buble Gum.

El cap de setmana s'ha fet un concurs de graffitis. La regidora de Joventut, Estefanía Romero, ha afirmat que han rebut un gran nombre de sol·licituds per participar-hi. Hi ha joves de Blanes, però també d'altres municipis de Catalunya. Per participar-hi, els interessats han enviat una proposta del que tenen pensat pintar i també altres obres perquè el consistori avalui l'estil i reparteixi els 25 espais destinats al concurs.

El festival de cultura urbana de Blanes també ha organitzat tallers de danses urbanes com ara el hip-hop i el breakdance i de dibuix manga. A més, s'han projectat destacades pel·lícules a l'aire lliure de temàtica urbana a l'entrada de la Biblioteca Comarcal. En la propera edició del Celobert us oferirem informació i dades d'aquesta experiència que vol ser també dinamitzadora dels sectors de serveis eix principal de l'activitat econòmica-laboral de Blanes. ■

Els *americanos* o *indians* eren les persones que havien emigrat a Amèrica de joves i al cap dels anys tornaven als seus llocs d'origen més o menys enriquits, havent assolit un cert ascens econòmic i social. Durant el s. XIX varen emigrar a Amèrica gairebé dos mil blanencs, sobretot entre 1839 i 1862. Majoritàriament eren homes solters, relacionats amb la menestralia o els oficis del mar. Buscaven fer fortuna i amb el viatge arriscaven els seus béns i els de la família.

«Els orígens de la casa els hauríem de cercar a principis del segle XIX»

«És a mitjans de la dècada dels anys vint del segle passat quan la casa es reformà per donar-li l'aspecte que encara avui manté»

La gran majoria es dirigiren a Cuba, sobretot a l'Havana, però també a Puerto Rico. Recordem per exemple als blanencs Bonosi Llensa Feliu, navilier, fundador i primer alcalde de la Barceloneta (1881) o a Joan Ferrer Arniges, primer alcalde de Maricao el període 1874-1876. Com ara apuntarem, els Verdaguer i els Massó també van estar estretament vinculats amb Puerto Rico.

Esteve Verdaguer emigrà i acumulà una fortuna administrant una gran hisenda sucrera a Guayama que va heretar del seu nebot Joan Verdaguer a la primera meitat del segle XIX. El capità de vaixell Salvador Massó també s'establí a l'illa i va fer d'administrador de les hisendes dels Verdaguer. Una bona part d'aquesta fortuna fou heretada per Obdúlia Verdaguer i el seu marit Fèlix Massó, fills de Joan i Salvador respectivament.

Salvador Massó va deixar confiades les hisendes i els cultius de canya de sucre al seu gendre, en Ramon Oliveras, i ell retornà per retirar-se a Blanes. Més tard, aquest càrrec l'ocuparia Agustí Vilaret, qui estava casat amb Maria Massó, germana del senyor Fèlix. El matrimoni Massó Verdaguer mai anaren a veure les finques de Puerto Rico, existia a la família una mena de pànic d'anar-hi i així durant més de 40 anys que allò va anar marxant sense que se'n preocupessin massa. L'abolició de l'esclavitud faria canviar molt les coses.

El matrimoni Massó Verdaguer va tenir cinc fills, dos nois i tres noies: Fèlix, Claudi, Felissa, Obdúlia i Aurora, que mantindran una estreta relació amb Blanes. La filla gran, Felissa, nascuda a Blanes vers l'any 1850, es va casar amb el barceloní Santiago Garriga i passaren molts estius en aquesta casa –ara reformada i transformada en establiment hoteler–, i que probablement havia sigut construïda pel seu pare com a dot de casament. La casa es va anar modificant amb el pas del temps fins a tenir l'aspecte actual.

Els orígens de la casa els hauríem de cercar a principis del segle XIX, quan s'enderrocà el baluard defensiu que protegia Blanes dels perills que arribàvem per mar i s'urbanitzà l'actual primera línia de mar. A través de les imatges podem veure l'evolució de la casa. A la més antiga s'observa un immoble de dues plantes, amb pati i amb dues senzilles obertures a cada pis. Seria l'aspecte que tindria les darreres dècades del segle XIX. Al 1900 la casa ja presenta un aspecte imponent i que recorda al d'una fortalesa. El pati perd espai per guanyar metres construïts habitables. Al primer pis s'hi construeix un balcó mirador, amb un gran finestral amb un arc de mig punt rebaixat, amb una barana de forja que vol imitar les onades del mar –que encara es conserva– i es guanya una àmplia habitació damunt del terrat. En el finestral i a les

* Evolució de la casa dels Massó.

Hotel Casa Indiana el 2023. Foto Aitor Roger.

A principi de segle XX (detall). Autor desconegut. Col·lecció Jordi Guich (AMBL)

Als anys trenta (detall). Fons Modern Stil (AMBL)

originari, amb la presència de rajoles blaves, però sense els merlets decoratius del pis superior i coberta que també van desaparèixer, i aquest espai es transformà en les golfes de la casa.

Fèlix Massó va morir el 1902, uns fets que vincularan la història d'aquesta casa dels Massó i de Blanes amb l'arquitecte Antoni Gaudí. **A La Vanguardia del 19 de gener de 1903 s'informa que Gaudí arriba a Blanes acompanyat del pintor Miguel Utrillo;** el fill del difunt, Claudi Massó; i el gendre, Joaquim Casas Carbó. Volien conèixer in situ el lloc on s'havien d'instal·lar les noves troncs parroquials pagades amb els diners del llegat testamentari de l'americà Massó.

L'únic fill del matrimoni Garriga Massó va ser el polític i advocat Joan Garriga Massó (1871-1956), qui va representar Blanes a l'Assemblea de les Bases de Manresa el 1892. Casat en primeres núpcies amb Lluïsa Puig amb qui va tenir una filla, Lluïsa, i amb segones núpcies amb Maria Mercè Puig Boada, amb qui va tenir 6 fills, cinc noies (Montserrat, Carme, Glòria, Aurora, i Mercè) i un noi (Jordi), tots ells també van passar les vacances i els estius en aquesta casa del passeig de Mar.

Poc temps després de la mort del senyor Joan, el 1956, la casa dels Massó va ser llogada a la família de Llorenç Mañach Maynou, consignatari de vaixells, que hi va viure amb els seus fills i nets. L'immoble va ser habitat per la família Mañach fins el 1984, perquè a partir d'aquesta data i fins a inicis de la dècada dels noranta només hi tenien el despatx de treball. Finalment, la casa, propietat dels Biosca Garriga, es va vendre i va quedar buida fins que uns nous propietaris l'adquiriren per rehabilitar-la i transformar-la en l'actual **Casa Indiana Hotel Boutique.** ■

finestres petites de cada costat hi trobem motlures i capitells amb formes humanes i d'animals.

És a mitjans de la dècada dels anys vint del segle passat quan la casa es reformà per donar-li l'aspecte que encara avui manté. Hi podria haver participat l'arquitecte Isidre Puig Boada? De moment només és una hipòtesi. Els balcons reculats amb terrassa del segon pis desapareixen per donar pas a una galeria coberta, que presenta tres obertures en forma d'arc de mig punt. El segon pis i l'habitació del terrat perden els característics merlets que li donaven l'aspecte d'un castell inexpugnable i també es fa una coberta a dues aigües. L'evolució arquitectònica a la que ens estem referint és la de la façana que mira a mar. Cal recordar que quan es planificà la casa l'accés i la façana principal era la del passeig de Dintre. Aquesta façana ha conservat gairebé igual el seu aspecte

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

i Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos - 17300 BLANES (GI)
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Llei de benestar animal: què estarà prohibit i què no a partir d'ara?

Bruna Solei
Redacció Celobert

El **maltractament i abandonament de mascotes estaran prohibits des del divendres 29 de setembre** a Espanya perquè entra en vigor la llei de benestar animal que **endurirà les sancions**, però que arrencarà a mig gas en deixar aparcats, ara per ara, el curs de tinença de gossos i l'assegurança de responsabilitat civil, a l'espera d'un reglament. De moment està pendent d'aprovar-se el reglament que desenvoluparà aquests aspectes; el retard en l'aplicació és només "un desfasament" temporal fins al traspàs de funcions del govern espanyol que està en funcions, segons fonts del Ministeri de Drets Socials. Des del Ministeri indiquen que el reglament està redactat tret de matisos i pendent només d'aprovació.

Quines són les obligacions essencials que han de complir les persones respecte al seu animal de companyia?

Identificar-los: els gossos, gats i fures s'identificaran amb microxip i les aus mitjançant anellat, encara que es desenvoluparan els diferents sistemes d'identificació per a la resta de les espècies.

Prestar a l'animal les cures sanitàries necessàries per garantir la seva salut.

Recórrer a un professional del comportament quan el nostre animal de companyia

presenti problemes de convivència, especialment en el cas de gossos. És obligatori educar i manipular l'animal amb mètodes que no provoquin sofriment o maltractament a l'animal, ni li causin estats d'ansietat o por. **Superar** un curs de formació en tinença responsable, gratuït, per conèixer la responsabilitat de tenir un animal de companyia. Aquesta obligació s'aplicarà inicialment només als titulars de gossos i, ara per ara, no se sap a partir de quan s'haurà de fer.

En el cas de tinença de gossos, és obligatori subscriure una assegurança de responsabilitat civil. Algunes assegurances de la llar ja tenen aquestes cobertures integrades. Aquesta norma, ara per ara, també està pendent d'aprovació.

Quins animals són considerats (animals) de companyia?

- Els gossos, gats i fures.
- Els animals domèstics que s'inclouin al llistat que elaborarà el Ministeri de Drets Socials i Agenda 2030.
- Els animals de producció que s'inscriguin com a animals de companyia per decisió del seu titular.
- Les aus de falconeria.
- Els animals d'aquariofília inclosos al catàleg d'espècies exòtiques invasores ni d'espècies silvestres protegides.

- Animals pertanyents a espècies silvestres que s'incloquin al llistat positiu, que aprovarà el ministeri.

Abandonament zero

El director general de Drets dels Animals, Sergio Torres, en declaracions a EFE, explica que la llei garantirà "l'abandonament zero d'animals de companyia" amb la garantia que han estat considerats "éssers dotats de sensibilitat en el nostre codi civil". Ha recordat que la llei estableix dos eixos fonamentals; el primer és lluitar per eliminar "la xacra de l'abandonament d'animals al nostre país, que recordem la xifra està entorn dels 300.000 cada any".

Sacrifici zero

En segon lloc, la llei prohibeix el sacrifici d'animals de companyia en els centres de protecció animal i no podran ser sacrificats per falta d'espai o per motius econòmics. Si es permet l'eutanàsia dels animals de companyia, realitzada per un veterinari i sota el seu criteri, en els casos en els quals el benestar de l'animal estigui compromès.

Circs sense animals

Els circs deixaran d'utilitzar animals silvestres en captivitat en els seus espectacles. Per a això, disposaran d'un termini de sis mesos des de l'entrada en vigor de la llei per modificar la seva activitat i lliurar-los a centres de recuperació d'animals silvestres o altres espais que garanteixin el seu benestar.

Animals de companyia en el transport públic

La llei afavoreix l'entrada d'animals de companyia en els diferents mitjans de transport. En el cas dels serveis públics de taxi o vehicles de turisme amb conductor, facilitaran l'entrada de forma discrecional. Les navilieres, companyies aèries i operadors ferroviaris

auran d'adoptar mesures per facilitar l'accés d'animals de companyia, per a això, el titular haurà de respectar les mesures de seguretat que s'estableixin, vetllar pel correcte comportament de l'animal i assegurar que aquest tingui les condicions higienico-sanitàries adequades.

Cria i compra d'animals

Si el titular de l'animal, de forma puntual, vol fer criar el seu animal de companyia, podrà fer-ho però amb previ registre al Registre de Criadors i l'animal de companyia s'haurà d'inscriure com a reproductor al Registre d'Animals de Companyia. D'altra banda, a les botigues es podran adquirir tots els animals permesos a excepció de gossos, gats i fures, que únicament podran adquirir-se des del seu criador. Els gossos, gats i fures de menys de 4 mesos d'edat únicament podran adquirir-se des del seu nucli de cria de naixement, mentre que els majors d'aquesta edat podran adquirir-se en qualsevol altre del mateix criador.

En els 12 primers mesos després de l'entrada en vigor de la llei, les botigues on es comercialitzen actualment gossos, gats i fures podran continuar fent-ho, ja que la llei recull un termini transitori per a l'adaptació d'aquests establiments. A més, estarà també prohibida la venda d'animals per internet ja que la llei vol evitar el tràfic il·legal i garantir el benestar i seguretat dels animals.

Un temps màxim de solitud

No es podrà deixar sense supervisió d'un animal de companyia durant més de tres dies consecutius. En el cas de l'espècie canina, aquest termini no podrà ser superior a 24 hores consecutives. Així doncs, l'animal ha d'estar supervisat; pot estar sota la cura d'un familiar, un professional contractat o altres opcions que garanteixin el seu benestar. ■

Ets el que fas. Carl Gustav Jung

Clínica Veterinària RODAMÓN
Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

**Hem fet
30 anys!**

Josep Borrell
Periodista

La dieta mediterrània és famosa arreu del món per les seves bondats a molts nivells. No només ofereix plats saborosíssims, sinó també un equilibri entre productes de qualitat molt beneficiós per la salut.

No en va el nostre és un país de grans cuiners i grans escoles de restauració. Però, com passa sovint, aquests noms i cares conegudes no són més que la punta de l'iceberg. I, igual que a les muntanyes de gel flotant, la majoria del gel és a sota del nivell de flotació. La restauració es troba en greus problemes, dels quals no en farem una llista exhaustiva, però sí ens fixarem en el que sembla el factor més rellevant: la manca de professionals i personal qualificat que conegui el seu ofici i permeti als establiments oferir la seva millor proposta d'experiència als usuaris.

Durant la pandèmia, molts professionals de la restauració van buscar una altra feina i molts d'ells han descobert que poden cobrar el mateix (o fins i tot més) fent feines que no són tan sacrificades en quant a horaris (migdies, nits, caps de setmana, etc.). Els sous de la gent que entra al sector ara mateix més aviat ha anat a la baixa i el resultat és que el sector està ocupant a més treballadors mal pagats i sense perspectives (ni intenció) de convertir aquesta feina una opció de vida. Per rematar-ho, la restauració ha estat tradicionalment una 'feina d'estiu' o un primer contacte dels joves amb el món laboral. És a dir, ha estat una activitat amb

la que tothom s'hi ha atrevit (inclòs aquest autor), de manera que potser ara en paguem els efectes. Per acabar-ho d'adobar, no només els preus de la restauració no han baixat, sino que han pujat en part degut als alts índex d'inflació i les pujades de preus de la matèria prima. Resultat: pitjor servei i pitjor producte a un preu més car.

Evidentment aquesta és una generalització reduccionista de tot plegat, però a grans trets és obvi que molt poca gent és conscient de totes les tensions que afecten a la restauració, però sí que són molts els que en pateixen els efectes. És a partir d'aquí que hauríem de ser capaços de fer alguna cosa perquè aquesta pota fonamental de la proposta turística del nostre país i la Costa Brava continuï essent un motor que mogui l'activitat, perquè la restauració mou tan el turisme exterior com l'interior. Som molts els que visitem indrets i racons del nostre país per tastar-los.

M'agradaria poder aportar alguna solució, però seria aventurat i, no essent ni un professional ni un acadèmic, les possibilitats d'errar-la són massa altes. Sí, però, que es veu que per alguna banda caldrà trencar aquest cercle viciós en el que ha caigut l'activitat. Una mala experiència en la restauració influeix, i molt, en la valoració de la destinació i, per tant, cal que la seva importància sigui reconeguda i posada en valor.

Algunes preguntes que em semblen pertinents: com es pot garantir un salari equitatiu i competitiu en aquest sector? Com es pot garantir la qualitat del producte i del servei? Com es pot garantir que l'experiència gastronòmica del nostre país iguali o superi les expectatives que genera (ja de per si molt altres?). Seguim. ■

OPINIÓ

Lloret estrena el nou camí de ronda que enllaça la platja de Lloret i Fenals

El diumenge 24 de setembre coincidint amb la Marxa de les Platges de Lloret, es va estrenar el **nou camí de ronda** entre la platja de Lloret i Fenals. L'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas, i el regidor de Mobilitat, Joan Escalona, van realitzar l'acte d'obertura.

L'enllaç del camí de ronda entre la platja de Lloret i Fenals es va iniciar l'any 2021 i s'ha anat desenvolupant per fases. Primerament es van executar el tram I i II des de la Roca d'en Maig fins al Castell de Sant Joan passant per Cala Banys i a finals de l'any 2022 es va obrir el tram III que enllaçava la Platja de Fenals i el Castell de Sant Joan. Aquest 2023 s'han executat els darrers 100 metres que eren d'alta complexitat just a sota del Castell de Sant Joan i amb l'obra es permet connectar els trams I i II amb el tram III. El projecte de detall es va encarregar a una enginyeria externa, mentre que l'obra s'ha executat amb una empresa constructora i la participació d'una altra especialitzada en treballs verticals.

El camí de ronda entre Lloret i Fenals té una distància aproximada de 1.310 metres i el temps de recorregut és d'uns 25 minuts. Les obres han consistit en l'eixamplament del pas, la instal·lació de baranes de seguretat i la consolidació de punts degradats. Durant el recorregut es pot gaudir d'un total de dinou miradors i passarel·les amb panoràmiques sobre el litoral. El cost total aproximat ha estat de 860.000€.

El camí de ronda Lloret-Fenals és un dels projectes inclosos en el Pla de Reconversió Turística de Lloret de Mar i ha estat finançat a través del Departament d'Empresa i Coneixement de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Lloret, el Patronat de Turisme Costa Brava Girona de la Diputació de Girona i la Mesa Empresarial en el marc del conveni econòmic per a l'execució de determinades actuacions del pla operatiu per a la renovació de la destinació turística de Lloret Mar, subscrit en data 30 de juny de 2017.

L'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas, ha destacat que **"avui és un dia important per Lloret que culmina la feina de molts anys i posa a disposició de la ciutadania i els visitants aquest camí de ronda que és una reivindicació històrica i que esdevindrà un nou i important atractiu per Lloret"**. Per poder fer aquest nou camí de ronda l'Ajuntament de Lloret ha tardat més de 5 anys durant els quals, a banda de les obres, ha hagut de duu a terme diferents expropiacions de terrenys. L'alcalde també ha remarcat **"la importància del recolzament dels organismes supramunicipals per executar aquests projectes tan importants pel municipi i la seva actualització"**. ■

nit del turisme de Lloret de Mar

Lloret reprèn la Nit del Turisme en el marc del Dia Mundial del Turisme

El Teatre de Lloret es va omplir per celebrar la Nit del Turisme de Lloret de Mar. Després de 13 anys l'Ajuntament a través dels departaments de Promoció Econòmica i Lloret Turisme, ha recuperat aquest esdeveniment, en el marc del Dia Mundial del Turisme, amb la finalitat de posar en valor la bona feina dels professionals i l'empresariat turístic lloretenc, principal indústria productiva de la ciutat. **L'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas**, ha explicat que **"Reprenem la Nit del Turisme de Lloret de Mar en un format modern, distès i obert a tothom perquè majoritàriament tots, directa o indirectament, formem part de la indústria turística i és important visibilitzar i posar en valor tota la cadena que la conforma, així com la bona feina que es fa"**.

Els premiats d'aquesta Nit del Turisme de Lloret de Mar han estat:

Premi a la trajectòria empresarial per Josep Maria Molist vinculat empresarialment al municipi de Lloret des del 1965. Actualment, a part de presidir la Mesa Empresarial del Turisme de Lloret i Evenia Hotels, també presideix l'agència de viatges Evenia Travel Services, amb seu a Lloret. El seu grup hotelier té 15 establiments repartits entre Lloret i altres destinacions turístiques de l'Estat espanyol i internacionals. A Lloret va ser un dels primers empresaris hotelers en apostar pel turisme de reunions i l'esportiu, amb una adaptació constant de les seves infraestructures i serveis a les diferents i canviants necessitats de la demanda.

Premi professional destacat del sector. En Toni Pérez va néixer a Cadis l'any 1960, en una família

humil i molt treballadora. L'any 1972, per motius laborals, la família decideix traslladar-se a Catalunya i amb només 15 anys en Toni comença a treballar com a cambrer al bar de l'hotel Olímpic Park. Persona polifacètica, carismàtica i molt proactiva, durant 15 anys també fou l'encarregat de la discoteca del mateix hotel, la coneguda sala Rendez Vous. Posteriorment va passar a treballar com a màitre dels diferents restaurants de l'hotel fins a arribar a director de bars i restaurants i, actualment, és el director de turisme i reunions i esdeveniments. Des dels 15 anys en Toni Pérez ha aportat tot el seu coneixement i bon fer a la cadena Evenia Hotels sense perdre mai la seva humilitat i professionalitat i ha destacat sempre per la seva excel·lent atenció i aposta per l'equip humà.

Premi especial del jurat per Santiago Ontañón i Conxita Villar per haver convertit l'atenció al client i la qualitat humana en el distintiu dels establi-

ments que han gestionat, Hostal Sanco i Hostal Magnòlia.

Premi a l'Emprenedoria per Marc Linares com a propietari dels restaurants Velamar i Brisa. Dos establiments moderns i actuals que han contribuït a rejuvenir, actualitzar i dinamitzar la zona de Sa Caleta de Lloret.

Premi a la Innovació i la Sostenibilitat per l'hotel Samba per la seva aposta, des de fa més de 25 anys, per la gestió de l'aigua regenerada. Des de fa més de 10 anys treballa amb l'Institut Català d'Investigació de l'Aigua (ICRA) en el projecte de reutilització d'aigües grises.

Premi Establiment Emblemàtic pel restaurant La Campana que l'any vinent celebrarà el seu 60è aniversari i que s'ha convertit en un establiment de referència, amb l'especialitat en pollastre a l'ast, per locals i visitants durant generacions.

Premi Ambaixadora Local per Elizabeth Keegan per la tasca en la promoció internacional i el posicionament de la reconversió turística de Lloret en l'àmbit de la prescripció. Elizabeth Keegan és considerada una de les 150 professionals més influents del sector turístic a nivell de l'Estat espanyol.

Premi a la Projecció Internacional per la discoteca Tropics que durant generacions, des del 1970 i fins l'actualitat, es manté com una de les discoteques més ben valorades en els rànquing mundials com "The World Best Club's Award" i, a banda de portar els millors artistes i DJ's internacionals del panorama musical mundial, inverteix contínuament en millores i en noves propostes per adaptar-se a les darres tendències del sector de l'oci.

Premi al Compromís Social per la Fundació Climent Guitart una entitat sense ànim de lucre, fundada el 2018, que forma part de Guitart Hotels i va ser creada en memòria del Sr. Climent Guitart. La Fundació fomenta el turisme en tots els seus àmbits incidint especialment en la formació, l'enriquiment cultural i la sostenibilitat, així com el treball pel benestar de les persones amb més vulnerabilitat social.

Premi a la Comunicació Turística per Àngela Gonzalo del Moral pel reportatge sonor "Jardines ornamentales y bosques en Lloret del Mar" emès al programa "10.000 lugares para viajar" de Ràdio Nacional d'Espanya. ■ **Lluís Amat**, editor.

El Teatre de Lloret dedica la tardor a Xavier Albertí

El Teatre de Lloret va obrir el diumenge 1 d'octubre la nova temporada amb *La Mala Diccio*, la primera de les tres obres dedicada al lloretenc, Xavier Albertí

tubre va participar en el debat post funció amb els actors de la companyia Indi Gest (Jordi Oriol, Paula Malia i Carles Pedragosa) i el 9 de desembre en una xerrada que organitzarà l'Associació Amics del Teatre amb Albertí.

Un cicle molt complet, segons ha dit la regidora de Cultura, Isabel Bernal, “**per homenatjar, agrair i disfrutar d'un lloretenc il·lustre, un mestre del teatre contemporani, com és el lloretenc Xavier Albertí**”. Per la seva banda, la directora del teatre de Lloret, Amaranta Gibert, ha dit que “**Xavier Albertí és un dels nostres lloretencs més il·lustres, amb una trajectòria teatral i cultural tant brillant com immensa i hem trigat molt a programar-lo i dedicar-li l'espai que creiem Albertí ha de tenir a Lloret, el seu poble natal**”.

El Teatre de Lloret dedica un cicle aquesta tardor al lloretenc Xavier Albertí. Nascut a Lloret de Mar l'any 1962, Albertí és director d'escena, actor, gestor teatral, i compositor. Des del Teatre de Lloret s'ha organitzat aquesta tardor un cicle dedicat a Albertí centrat especialment en la seva faceta de director amb la programació de les obres *La Mala Diccio* (1 d'octubre) i *El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc* (3 de novembre).

El cicle es tancarà el 9 de desembre amb un espectacle que Xavier Albertí ha pensat només per Lloret que se centra en les relacions que tradicionalment Lloret ha mantingut amb Cuba i que Albertí ha titulat *Havaneres: els catalans a Cuba. Una conferència concert amb Alejandro Bordanove i Xavier Albertí*.

El cicle comptarà amb la presència d'Albertí en dues de les tres ocasions que se l'ha programat: el passat diumenge 1 d'oc-

Aquest 2023 el Teatre de Lloret ja va programar una obra dirigida per Albertí, *Don Ramon María del Valle Inclán*, que es va poder veure el passat 14 d'abril per primera vegada a Catalunya després d'haver-se estrenat amb èxit a Madrid i el Teatre de Lloret tornarà a programar a Albertí el proper mes de març de 2024 quan es podrà veure *En mitad de tanto fuego*, un text d'Alberto Conejero que ha dirigit Albertí amb Rubén de Eguía a escena, estrenat l'estiu passat al Festival Grec de Barcelona.

S'ha creat un abonament per les obres d'Albertí que es pot comprar al web www.teatredelloret.cat També hi ha la opció de comprar-les per separat. ■

Llibreria Fleca Fenals

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
 CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
 ENQUADERNACIONS
 MATERIAL ESCOLAR
 FLECA I PASTISSERIA

OBERT
TOT
L'ANY

Aportem solucions per a un planeta més verd

MEDI AMBIENT
I ECOLOGISME

SOSTENIBILITAT

Gerro d'aigua freda a les solucions tecnològiques al canvi climàtic

Aleix Salvans
Periodista

Un informe de l'Agència Internacional de l'Energia en minimitza la utilitat a curt i mitjà termini

Les solucions basades en la tecnologia per combatre el canvi climàtic han rebut **una galleda d'aigua freda**. En el darrer full de ruta publicat per l'Agència Internacional de l'Energia (IEA), es minimitza la utilitat a curt i mitjà termini d'aquestes tecnologies que estan bàsicament en fase de demostració o de prototip, com ara els **vehICLES d'hidrogen** o els **sistemes de captura de carboni**, mentre que es fa molt d'èmfasi en la urgència de fer el canvi a les energies renovables.

L'IEA, de guardiana del petroli a advocada per a la seva desaparició

Durant els darrers anys l'IEA, que va néixer per controlar el subministrament de petroli del món, **ha canviat per adaptar-se a la nova realitat**, demanant que s'aturin les inversions en combustibles fòssils i traçant les passes que s'haurien de dur a terme per **complir els Acords de París**, entre d'altres. En aquest sentit, les seves previsions i denúncies sempre han estat realistes, per bé que preocupants.

Les tecnologies emergents estan decebent

L'informe de l'IEA apunta que les tecnologies emergents per combatre el canvi climàtic estan tenint, de moment, **un paper molt més petit** del que s'esperava, ja que els motors d'hidrogen per al transport pesant i els filtres de CO2 per a les xemeneies o per a l'aire suposen un 35% de les reduccions d'emissions en comptes del 50% que s'esperava. No han estat, doncs, **a l'alçada**

de les expectatives que s'hi havien dipositat.

L'hidrogen, per exemple, no és un combustible nou, i fa temps que s'hi treballa, però a l'espera que es millori l'**extracció** d'hidrogen natural i que s'implementin formes de produir-ne d'artificial sense fer servir combustibles fòssils, **el seu impacte és limitat**. A més, també caldria construir infraestructures per transportar-lo, cosa que el deixa en un **desavantatge clar** davant la omnipresència de la xarxa elèctrica.

Pel que fa als sistemes de captura de carboni (CO2) l'informe creu que el seu paper en reduir les emissions de la generació d'energia ha estat un 40% menor de l'esperat, i sentència dient que **"de moment, la història de la captura de carboni ha estat bàsicament una d'expectatives no complertes"**. I el principal problema és el seu cost, que en posa en risc la viabilitat i fa que no ens en poguem refiar gaire en el camí a reduir les emissions i complir els Acords de París.

Les energies renovables i l'eficiència energètica continuen sent el camí

A l'altra banda, en canvi, la capacitat de generació d'energia renovable està creixent molt ràpidament, per bé que d'aquí al 2030 s'hauria de triplicar per aturar les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Perquè això passés, la inversió en energies netes hauria de passar **dels 1,8 bilions de dòlars anuals a 4,5 bilions** a principis de la propera dècada. L'eficiència energètica, a més, **s'hauria de duplicar en el mateix període**, i els països rics haurien d'arribar a la neutralitat en carboni molt abans de l'objectiu global, que és al 2050. ■

Olga Casado
Periodista

Tossa Sempre, va ser la quarta força més votada a Tossa de Mar, amb l'11,51% del suport dels electors. Des del partit, com valoren aquest resultat?

Molt positivament. Som una agrupació que ens vam crear de nou, sense cap plataforma darrera i sense venir de cap lluita social. Per exemple, Endavant Tossa, que va néixer a l'anterior mandat, va sorgir arran d'un grup de persones que van unir forces per lluitar contra el port que es volia construir al municipi.

El PP, el PSC o ERC no han tret representació i eren llistes que comptaven amb el suport de grans partits. A més, no van tenir els problemes que hem tingut nosaltres per haver-se de crear, com cercar avals o gestionar la comunicació. Crec que el futur és la proximitat i que les persones que estan fora de la política als pobles com Tossa de Mar acabin aconseguint bons resultats.

Al llarg de la campanya electoral, van prometre que, si no podien governar en solitari, no pactarien amb altres partits. Per què?

Veníem d'un tripartit que no va funcionar. El fet que hi hagués tres partits polítics al govern suposava que, tot i haver votat una formació, acabessin com a alcalde i alcaldessa els de les altres dues. Així, ERC formava part del govern, però els alcaldes eren d'altres partits polítics. No ha funcionat.

Per aquest motiu, durant la campanya electoral, vam prometre que no faríem un pacte d'aquestes característiques per entrar en el govern. Matemàticament, suma i està acceptat, però per a nosaltres aquest tipus de pactes no són una bona solució.

«Existeix la imatge que des de l'oposició no es governa, però sí que es poden fer propostes de govern»

Com valora el fet que el nou equip de govern hagi de governar en minoria, després d'obtenir cinc regidors?

No vam pactar amb l'equip de govern, amb els altres partits polítics no es va entendre, i no els queda una altra opció que governar en minoria. Comporta que ho hem de pactar tot. Per exemple, les ordenances fiscals, que haurem d'acordar entre tots, perquè si l'equip de govern ho porta en minoria al Ple i els altres no hem sabut res, votarem en contra. Ens hem d'asseure abans. El mateix passarà amb els pressupostos. Existeix la imatge que des de l'oposició no es governa, però sí que es poden fer propostes de govern.

Tossa Sempre és un partit de nova creació. Què els va animar a fundar-lo?

Amb un company, en Manel, vam pensar de fer un partit. Vam començar a traçar unes idees de com ens agradaria que fos i a parlar amb la gent. Ens vam adonar que moltes persones estaven igual, farts, el qual ens va encoratjar. Vam anar buscant gent fins que vam aconseguir una llista sencera i a poc a poc vam escriure el programa electoral, que encara avui podem recuperar i aprofitar, perquè és una estratègia.

A les xarxes socials de la formació han remarcat la necessitat de comptar amb un Pla d'Actuació Municipal. Per què creuen que és necessari?

Perquè és el full de ruta dels projectes que es faran durant aquests quatre anys. Sóc una ferma defensora que la gestió municipal ha de portar dues velocitats. Una és la immediata, resoldre els temes que s'han d'abordar avui. Però, crec que també s'ha de tenir una visió a llarg termini, la qual cosa no acostuma a passar als ajuntaments.

L'origen dels consistoris és de tramitació. Les persones que hi treballen són funcionaris, perquè el seu objectiu és fer funcionar. Això no és fer estratègia, ni innovar. Ara, que ens trobem en temps canviants, calen altres perfils dins l'administració, que responguin a altres necessitats.

Hi ha grans reptes com el canvi climàtic, l'envelliment, la massificació del turisme o la mobilitat. Aquest context demanda estratègies més llargues que els quatre anys que dura una legislatura, però també persones que puguin entomar-ho. Tot i que les iniciatives no es puguin acabar, estaria molt bé que s'aproves i compartís, perquè d'aquesta manera, qui ocupi l'alcaldia d'aquí a quatre anys podrà seguir aquests projectes.

A parer seu, quins projectes hauria de contenir el Pla d'Actuació Municipal?

Els que portava el nostre programa, on plantejàvem cinc reptes alineats amb els objectius de desenvolupament sostenible (ODS). Concretament, feien referència a viure d'una forma més saludable, convertir la cultura en un dels fets diferencials de Tossa de Mar, oferir als visitants una experiència única però sostenible, generar oportunitats perquè els joves es quedin a viure i a treballar al municipi, fer que la relació amb l'Ajuntament sigui més fàcil i propera i aconseguir que la feina duri tot l'any i, consegüentment, allargar la temporada turística i impulsar altres sectors a banda del turisme.

«Tenim el lema: “Per cada crítica, una proposta”»

A les xarxes socials també fan referència al terme proposició. En què consisteix aquesta idea?

Ens agrada el concepte de proposició. El nom defineix el què. Tenim el lema: “Per cada crítica, una proposta”. Al Ple, cada vegada que votem en contra o ens abstenim, traslladem una proposta, normalment, de temes que portàvem al programa electoral.

Com valoren l'oposició que estan fent els altres partits? Troben que hi ha unió entre les formacions que no formeu part de l'equip de govern?

Des de Tossa Sempre, tenim el màxim respecte, perquè cadascú fa el que li sembla. Cada grup té la seva estratègia. L'equip de govern, amb els nostres dos vots, sempre suma majoria. Per tant, amb les iniciatives lògiques i evidents, que compartim i portem al programa o creiem que són

bones, estarem al seu costat. No fem un grup d'oposició, sumant els nostres dos vots, els tres de Tossa Unida i els tres d'Endavant Tossa. L'important no és el que fan els altres, sinó que el poble vagi bé.

Què en pensen de la gestió del nou govern municipal després dels cent primers dies de mandat?

És un aprenentatge. Empatitzem amb l'equip de govern, perquè l'alcaldia, la primera tinent d'alcaldia i el segon tinent d'alcaldia són nous. És molta feina i costa posar-se al dia. Ara sí, creiem que ja han de començar a tenir un pla de mandat, uns pressupostos i unes ordenances, no perquè hagin passat cent dies, sinó perquè compten amb tots els recursos pel que fa a personal tècnic. A més, tenen dues persones dins l'equip de govern que ja han governat. Ara considerem que han de començar a obtenir resultats.

«Entrar de nou a l'Ajuntament ens dona un altre impuls, perquè no tenim cap perjudici»

I des de Sempre Tossa? Com ha estat el seu aterratge a la política municipal?

Una voràgine. Nosaltres entrem de nou, amb un altre ritme. Aquesta situació també ens dona un altre impuls, perquè no tenim cap perjudici o pensament de com ha de ser. Actuem des del que creiem millor per Tossa.

Quines creuen que són les prioritats que l'Ajuntament de Tossa de Mar ha de posar fil a l'agulla?

El primer és el pressupost. Per Tossa Sempre, el fonamental és comptar amb una bona estratègia sobre el finançament pels anys vinents, com racionalitzem la despesa i com augmentem els ingressos, tractant de repercutir-ho el mínim possible a les persones del poble. ■

Parlàvem, en l'edició anterior, dels orígens dels quiròpters, repassàvem característiques generals sobre aquests animals i fèiem ressò de la gran diversitat d'espècies presents en el nostre planeta.

NatMont

Andreu Duclau

Membre del grup de treball de quiròpters de NatMont

No cal anar gaire lluny per comprovar una gran diversitat de ratpenats. Sense sortir de Catalunya, ja podem parlar d'almenys vint-i-nou espècies diferents. I centrant-nos en les zones de la desembocadura de la Tordera, massís de les Cadiretes i Montnegre i en nuclis urbans com Lloret, Tossa o Blanes; podem estar parlant d'unes setze espècies diferents.

Espècies estrictament relacionades amb cursos fluvials i que actuen com a bioindicadors. És el cas del Ratpenat d'aigua *Myotis daubentonii*. Amb el seu vol característic, ressegueix la Tordera amunt i avall volant sempre a un pam d'aigua caçant petits invertebrats. La seva presència ens indica qualitat en els nostres ambients aquàtics i boscos de ribera.

Ratpenats forestals com el Nòctul petit *Nyctalus leisleri*. Animal que s'aparella i hiverna en els boscos de les Cadiretes i Montnegre. Fa migracions de fins a 1500 km cap al nord d'Europa on passa l'estiu i ens indica si un bosc està ben conservat (presència d'arbres morts que són participants en el cicle natural de regeneració forestal, troncs de gran diàmetre que ofereixen refugi, etc.).

Espècies cavernícoles. A les mines, coves i avencs dels massisos més propers, s'hi troba el Ratpenat de cova *Miniopterus schreibersii*. Migrador estacional de mitjana distància (entre 400 i 800 km aprox.), capaç de formar colònies de cria i d'hivernada d'alguns milers d'individus que actuen com a insecticida natural sobre les planes de la desembocadura de la Tordera pels volts de Blanes, Malgrat etc. controlant poblacions, principalment d'arnes; prevenint les possibles afectacions d'aquestes sobre la vegetació salvatge, conreus i altres explotacions agrícoles.

També ratapinyades fissurícoles menys o més urbanites que són les nostres principals aliades exercint molta pressió sobre l'al·lòcton mosquit tigre (insecte que amb el canvi climàtic serà cada cop més transmissor de malalties emergents en les nostres latituds) entre d'altres.

Troblem des de les comunes Pipistrel·la nana *Pipistrellus pygmaeus*, Pipistrel·la comuna *Pipistrellus pipistrellus* i Pipistrel·la de vores clares *Pipistrellus kuhlii*; fins a l'espectacular Ratpenat cuallarg *Tadarida teniotis*. Sent aquest últim una de les espècies de més mida d'Europa. Amb una envergadura alar d'uns 45 cm, la cua que queda solta sortint de l'uropatagi (membrana caudal que va des de les potes fins a la cua). Els característics ultrasons excepcionalment audibles per les persones (entre 12 i 17 khz) i un vol rectilini i veloç (fins a 130 km/h), capaç d'arribar a gran altura (1.600 m d'altitud).

En definitiva, parlem d'uns animals que són una peça fonamental en els nostres ecosistemes, animals que cada cop veuen més disminuïdes les seves poblacions ja sigui per la constant transformació dels seus hàbitats, la conseqüent pèrdua de refugis, afectacions climàtiques i un llarg seguit d'etèteres que podríem anar esmentant.

Queda clar, doncs, que del crepuscle a l'albada, qui vola pels boscos, rius i poblacions de la Selva Marítima, és una part molt important de la nostra rica biodiversitat que, sense cap dubte, cal preservar. ■

1. Foto d'Adrià López-Baucells i Oriol Massana
2. Foto d'Andreu Duclau

OHo **ÒPTICA HOSPITALÀRIA**
GRUP SANJUANÒPTICS / DES DE 1940

Aural
CENTRES AUDITIVS

OPTICAHOSPITALARIA.COM

BLANES · TOSSA DE MAR · GRANOLLERS · SANT CELONI · MALGRAT DE MAR · LLORET DE MAR · MONTMELÒ · MANRESA · PALAU-SOLITÀ I PLEGAMANS

“La seguretat ha d'entrar en el debat polític. No pas com voldria Milei, Bolsonaro o Vox, sinó precisament com a un tema radicalment global”

OPINIÓ

Javier Milei

Xavier Diez

Dr. en història contemporània especialitzat en els moviments socials al s. XX

Una de les “estrelles” inesperades d'aquest estiu ha estat un **economista argentí, Javier Milei**, que després de tenir excel·lents resultats a les eleccions primàries, es presentarà a la **presidència de l'Argentina** el proper dia vint i dos. **Milei** és un tipus peculiar. Admirador de Murray Rothbard, un antic activista d'esquerreres reconvertit en “anarco-capitalista”, defensa un seguit de propostes, aparentment contradictòries, en realitat l'evolució lògica d'un neoliberalisme filosòficament degenerat després de cinc dècades d'hegemonia. A tall d'exemple, està a favor de la compra-venda d'òrgans, de l'amor lliure, en contra del matrimoni (malgrat que a favor de l'homosexualitat) i **radicalment en contra del dret a l'avortament**. Altres perles d'aquesta estrella de la televisió són les seves propostes de desaparició, a la pràctica, de l'estat i dels impostos directes, la supressió de l'educació i sanitats públiques, de fet, en contra de l'ensenyament obligatori i partidari dels “vouchers” educatius (uns diners que reparteix l'administració perquè cada família triï l'educació privada que cada família que s'ho pugui permetre consideri oportuna), i de qualsevol subsidi, seguretat social, pensions o altres elements que puguin recordar l'estat del benestar. Pel que fa a temes de seguretat pública, de la mateixa manera que va proposar Jair Bolsonaro o Vox, és partidari de la **liberalització de la compra d'armes** –que cadascú pugui disparar als seus agressors–, d'una política de tolerància zero amb la delinqüència i de sotmetre a treballs forçats als presos.

Per explicar com un personatge d'aquestes característiques estigui en disposició de guanyar les presidencials de la tardor, cal entendre (si és possible fer-ho) un país tan complex com l'Argentina. Tradicionalment,

aquest país austral, malgrat la seva enrevesada història social i econòmica, havia estat fins al segle passat, un dels més segurs d'Amèrica Llatina. Malgrat la crisi econòmica endèmica que s'arrossega des de la dictadura dels anys setanta, malgrat els terribles programes d'ajust de l'època de Carlos Menem als noranta, els nivells de delinqüència no eren equiparables als d'altres països com Brasil, Colòmbia o Mèxic. Tanmateix, i molt especialment arran del “corralito” d'inicis d'aquest segle, tot sembla haver-se'n anat en orris. Generacions de pobres que no saben què és una ocupació en l'economia formal, èxode del millor de les classes mitjanes, un sistema polític cabdillista disfuncional, ha equiparat aquest país de grans possibilitats en realitats crues d'illes de prosperitat envoltades per oceans de precarietat; urbanitzacions tancades i vigilades -com els castells medievals- envoltats per Villas Miseria. I, per descomptat, Villas Miseria en què l'estat ja no té presència i la llei la imposa qui té més armes i major nombre de sicaris. En aquestes circumstàncies, **–segrestos exprés, extorsions, tràfic, violència sexual, guerres de bandes...** – és normal que la seguretat resulti desesperadament prioritària per a la majoria.

La qüestió sobre la direcció econòmica d'una societat i la seguretat pública és una cosa tan complexa com ho pugui ser un país farcit de psicoanalistes. Com es passa de ser una societat relativament ordenada a una en descomposició? No cal ser argentí per experimentar-ho. Els mateixos Estats Units són un exemple de com ha degenerat una potència mundial, com poden quedar depauperats amplis segments de la població i com la segregació entre classes –entre els suburbis benestants i el downtown poblat per un exèrcit creixent de homeless en la pitjor

epidèmia de drogoaddicció del segle– ens ha deixat un panorama de preguerra civil. Potser que admetem que aquesta situació té a veure amb un gran factor: mig segle de neoliberalisme. És el que es desprèn de la lectura del darrer llibre de l'historiador nord-americà Gary Gerstle en què relata l'auge i caiguda de l'ordre neoliberal. Aquest professor de la Universitat de Cambridge apunta a una estranya coincidència entre els sectors més reaccionaris de la societat nord-americana –l'escola austríaca d'economistes– obsessiionats a trencar amb les polítiques públiques de benestar del New Deal, i un conjunt de pensadors i empresaris progressistes, vinculats a l'hippysme dels anys 60 -els empresaris tecnològics estil Steve Jobbs-. Els primers volien desregular completament l'economia, acabar amb els impostos progressius, eliminar els sindicats, acabar amb els programes de protecció social, implementar l'individualisme com a filosofia general i deixar l'individu sol en una societat darwiniana on la inseguretat econòmica esdevenia el gran oceà poblat de taurons on havien de navegar amb rumb incert. I els segons...? Perseguien exactament el mateix! Què els diferenciava (i els diferencia), doncs? Pel que fa als primers –amb polítics d'estil Reagan, Bush, Thatcher– tenien una concepció moral conservadora, neovictoriana, anaven a missa i creien en la família, i en el fet que els individus tinguessin marcats determinats límits en el seu capteniment: certa sobrietat i continència en l'estil de vida, partidaris d'un nacionalisme relativament homogeni i d'un nivell de disciplina social que implicava polítiques dures de repressió contra la delinqüència. Pel que fa als segons –amb polítics d'estil Clinton, Blair, Obama–, tot el contrari: no creien en la família, mantenien concepcions vitals hedonistes, eren partidaris del cosmopolitisme i les noves fórmules de diversitat sexual, i d'una inclusió que implicava certa permissivitat respecte a la transgressió de les normes.

En altres paraules, el neoliberalisme conservador, dels setanta, vuitanta i noranta, dibuixava una societat en què es **deixava immers l'individu en la més absoluta intempèrie econòmica i material**, en la més total i absoluta incertesa. El neoliberalisme progressista, també, encara que afegint també els aspectes relacionats amb la vida privada. A la inseguretat material, aquest darrer ha afegit la inseguretat existencial. Sense estabilitat a la feina, sense l'estat com a agent equilibrador de les diferències, els darrers anys han afegit altres inseguretats: la inseguretat identitària –proporcionada per un cosmopolitisme que deslocalitza els inconvenients envers les classes treballadores; la inseguretat familiar –amb elevades taxes de divorci i la davallada en el nombre de matrimonis–; la inseguretat íntima–

amb polítiques de gènere i diversitat sexual que generen desconcert entre àmplies capes de la societat; inseguretat pública –amb **polítiques de despenalització de les drogues o tolerància respecte a les transgressions**, per posar un exemple ben conegut i quotidià, als centres educatius o **l'incivisme impune que marca els nostres carrers**.

Com hauran comprovat els lectors, **ni el neoliberalisme d'esquerres ni el neoliberalisme de dretes són capaços d'oferir allò que qualsevol individu voldria: seguretat**. Una seguretat necessària per tirar endavant projectes de vida: professionals, familiars, personals... I això genera greus angoixes que contrasten amb un debat públic que tendeix al sensacionalisme. Perquè, efectivament, quan políticament s'aborda la qüestió de la inseguretat, els opinadors i els relators oficials ho centren gairebé tot en una qüestió policial, en un tema de disciplina pública. I aquí, els elements més conservadors disposen d'una superioritat tàctica difícil de combatre. **L'angoixa col·lectiva davant la degradació dels estàndards de vida es tendeix a sublimar en un ressentiment popular contra el més visible**. I la delinqüència, normalment filla de la degradació de les bases de la convivència social, sol ser la part més espectacular. Les dretes, amb el seu discurs de llei i ordre, són imbatibles en aquest camp. Més, quan els instruments de control social –tribunals, policies, mitjans de comunicació– estan de la seva part, mentre que els sectors (per posar una etiqueta inexacta, encara que fàcilment identificable) “progressistes”, no se senten còmodes en aquest terreny, a banda d'estar subrepresentats en les forces de l'ordre o els àmbits jurídics. Tampoc **no hi ha prou espais de reflexió per entendre que la creixent degradació de la convivència**, l'exèrcit cada vegada més ampli d'aquells que actualment viuen a fora dels espais ordenats i regulats, són la conseqüència d'unes decisions concretes del passat.

En qualsevol cas, és obvi que per revertir aquesta situació de degradació, cal fer una reflexió en profunditat. Ja fa més de vint anys el sociòleg Ulrich Beck ens alertava de la “brasilerització d'occident” en el sentit que les polítiques neoliberals arreu d'Europa empenyien occident vers un model social que podia recordar el del violent país llatinoamericà. La seguretat ha d'entrar en el debat polític. No pas com voldria **Milei, Bolsonaro o Vox**, sinó precisament com a un tema radicalment global –holístic, segons el terme de moda– que impliqui viure amb certes, predictibilitat i una estabilitat –material i espiritual– que els neoliberals van arrasar fa mig segle. ■

El llegat de Carme Junyent. Siguem-ne hereus dignes

Cesca Cornellà Mas

Responsable de l'Oficina de Català de Lloret de Mar CNL de Girona - Consorci per a la Normalització Lingüística

Foto: Carme Junyent a Blanes (foto esquerra)

La mort prematura de les persones imprescindibles ens deixa una sensació dolorosa de buit i desamparança. I, com hi ha món, les aportacions fetes per Carme Junyent a la sociolingüística catalana l'erigiren en un valor imprescindible per al país. El càncer se l'ha endut de manera fulminant i la pèrdua és extraordinària. Ens queda, això sí, el seu llegat i cal que en siguem hereus dignes.

Carme Junyent (Masquefa, 1955-2023), lingüista, fundadora del Grup d'Estudis de Llengües Amenaçades (GELA), filòloga, professora de la Universitat de Barcelona, feminista radical, sàvia al servei del país, defensora valenta i incansable de la veritat i el sentit comú, és un referent en la defensa del català.

Els seus focus d'interès són molts i cadascun de gran transcendència per a la salut i el futur de la llengua: l'abandonament del català als centres educatius, la responsabilitat personal a l'hora de salvar el català, la consciència lingüística dels joves, el llenguatge inclusiu i les dificultats de morir en català —per desgràcia, viscudes en primera persona—. No evitava ni maquillava les veritats incòmodes. No esquivava les polèmiques. Sempre entomava les crítiques de cara. I, si n'havia de dir quatre de fresques al poder o a qui fos, ho feia. Sempre de cara. Incansable. Una dona admirablement valenta.

No podem sintetitzar en aquest espai totes les seves aportacions, però ens ha deixat una bibliografia extensa on podem accedir a les seves idees, que vertebraven els debats lingüístics i socials actuals. *El rol de les llengües dels alumnes a l'escola*, *Llengua i acollida*, *La diversidad lingüística: didáctica y recorrido de las lenguas del mundo*, *Els colors de la neu*, *El futur del català depèn de tu*, *El català: la llengua efervescent*, *Som dones, som lingüistes, som moltes i diem prou...*

També podem retrobar les seves idees a Twitter. Dies després de la seva mort, els seus fills van fer una piulada al perfil de

la sociolingüista informant que el compte es mantindria obert per ordre de la seva mare. Hi va defensar les seves idees, hi va ser atacada virulentament i encoratjada amb la mateixa intensitat. Twitter, la xarxa social que té la síntesi com a premissa, ens dona accés a píndoles de pensament de Carme Junyent que ens anirà bé tenir a mà i ben presents.

Ella, que era especialista en llengües en vies d'extinció, no va escatimar esforços per fer veure i entendre que la salut i el futur del català són qüestions inajornables.

En el seu afany de conscienciar de la situació real del català i de la necessitat que reaccionem aviat i amb contundència a les dinàmiques en què ha caigut l'ús social de la llengua, va concedir un munt d'entrevistes, va col·laborar amb mitjans de comunicació, va participar en innumbrables xerrades, va fer múltiples conferències. En són testimonis tant Blanes com Lloret de Mar, on va venir convidada pels serveis de català del CPNL dels dos municipis.

Ella, que era especialista en llengües en vies d'extinció, no va escatimar esforços per fer veure i entendre que la salut i el futur del català són qüestions inajornables. En aquest tema sovint se l'acusava de pessimista, però el missatge sempre incidia justament en el fet que tenim la solució a les nostres mans.

Per exemple, explicava que, si volem, podem deixar de parlar en castellà amb persones que entenen perfectament el català (o fins i tot el parlen) però amb qui hem creat l'hàbit de parlar en castellà. És qüestió de posar-s'hi. Canviar hàbits per crear-ne de

nous és possible, encara que de moment el nostre cervell hi oposi resistència. Només cal mantenir-se ferm uns quants dies per combatre la resistència de la inèrcia. Aquest és justament el missatge de la campanya "21 dies", nascuda a Santa Coloma de Farners i que aquesta tardor arriba a Blanes i Lloret de mans dels serveis de català del CPNL.

Segons els experts, 21 dies és el temps que cal per modificar un costum. Un gest petit i repetit al llarg de tres setmanes aconsegueix que el nostre cervell l'adopti i el faci seu amb tota normalitat. Menjar saludablement, deixar de mossegar-nos les ungles, canviar de llengua sense cap necessitat...: qualsevol hàbit quotidià que vulguem deixar enrere.

Les estadístiques són contundents: 8 de cada 10 catalanoparlants abandonen el català quan algú els parla en castellà. 8 de cada 10! Aquesta conducta fa que el català desaparegui de tots els espais i dificulta que els qui encara no el parlen el puguin aprendre i practicar. Per això cal capgirar aquest

hàbit. Perquè parlar en català amb tothom és ajudar els qui l'aprenen, és fer que la llengua sigui útil i necessària. Depèn de nosaltres. No perdem de vista l'evidència que les llengües es moren si no es parlen.

21 dies de parlar en català sempre amb tothom i a tot arreu. Accepteu el repte? Siguem hereus dignes del llegat de Carme Junyent. Ens hi va la llengua. ■

Canviar hàbits per crear-ne de nous és possible, encara que de moment el nostre cervell hi oposi resistència. Només cal mantenir-se ferm uns quants dies per combatre la resistència de la inèrcia.

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpi, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Un concurs extraordinari i un taxista excepcional

Joan Adell

Tresors adolescents

Joan Adell Álvarez

A mitjans de setembre vaig rebre una trucada anunciant-me que era finalista del Premi de Poesia Miquel Arimany convocat per l'Ajuntament de Les Masies de Roda, noms que m'eren familiars, perquè l'any 2018 vaig ser guanyador del Premi de Narrativa convocat per aquell mateix Ajuntament. L'acte d'entrega del Premi de Poesia estava programat pel dissabte dia 30 a les 11 del matí. Obviament, malgrat la incertesa del resultat, hi havia d'assistir. Per no sotmetre'm a una matinada excessiva, vaig fer nit a Manlleu, des d'on, l'endemà, un taxi em va dur a l'Ajuntament de Les Masies de Roda.

Un cop més, vaig poder constatar la profunda catalanitat de la comarca d'Osona. En aquesta ocasió, vaig tenir la sort d'ensopegar amb un taxista tan explícit i tan coneixedor del seu país, que va convertir els trajectes d'anada i tornada en una privilegiada visita guiada. Gràcies a ell vaig poder contemplar, un xic de lluny, el Parador Nacional on es va redactar l'Estatut de 1979; i de molt a prop vaig poder veure la masia el Bac, on va viure Francesc Macià, màrtir vigatà de la Guerra de Successió. En divisar Roda de Ter, el meu taxista va tindre un record pels seus fills il·lustres Matí i Pol, Emili Teixidor i Miquel Obiols. Com podeu veure, un autèntic bany de catalanitat. Y encara, abans d'entrar a Les Masies de Roda, va aturar el seu taxi en un lloc on vaig poder observar, a plaer, el pont vell de Roda de Ter damunt el riu i escoltar al taxista recitant "Pont sobre pont i una església a cada cap", expressió que fan servir els rodencs per identificar aquesta terra de poetes.

Per fi vam arribar a la sala d'actes de l'Ajuntament de Les Masies de Roda on, tot just entrar, vaig poder veure i identificar alguns participants coneguts que, per la qualitat de la seva obra, posaven molt amunt el llistó d'aquell concurs. Es quelcom que sol passar en aquesta mena de competicions i que, d'alguna manera, n'és la gràcia. Aquests

certàmens, acuradament organitzats, porten el nom de Miquel Arimany, un escriptor i traductor que, curiosament, era fill de Barcelona, però que passava tots es estius al mas Pla de Roda, de Les Masies de Roda.

Bé, després d'un acte amè i no massa llarg, però que als participants sempre se'ls fa interminable, es va revelar el nom del guanyador, que en aquest cas va ser el meu. Fa molts anys que concorro a aquesta mena de competicions, tants, que hauria d'haver-hi posat pell morta, però haig de confessar que no ha estat així. El que si he adquirit amb la meua veterania, ha estat la capacitat per encaixar amb filosofia les derrotes, que no son poques.

No voldria acabar aquest apunt sense una reflexió crítica, que pretén ser constructiva. La "historia natural" d'un llibre, sigui narrativa, poesia, teatre o assaig, comença amb la seva *gestació*, a càrrec del escriptor o escriptora, procés creatiu que pot durar mesos, tal vegada anys, però que no veurà la llum, el *part*, fins que una editorial, de *motu proprio* o a través d'un concurs literari, no en faci la distribució a llibreries i biblioteques. Existeixen molts concursos literaris, alguns de gran prestigi, com el que ens ocupa, organitzats per ajuntaments, un mecenatge digne d'aplaudiment. Ara bé, la majoria d'aquests certàmens ofereixen com a premi certa quantitat de diners en metàl·lic i alguns exemplars del llibre premiat. El que no solen fer aquests organitzadors es editar i distribuir el llibre premiat, *per se* o a través d'una editorial. Aquesta manera de fer, tan comú, ignora quelcom fonamental: el fet que la majoria d'escriptors —deixant de banda els beneïts, no tan sols pel seu talent, sinó també per la gràcia dels deus mediàtics— no escrivim per guanyar diners, sinó per ser llegits per algú més que els familiars, els amics i els coneguts de bona voluntat. ■

Tanmateix, un concurs extraordinari i un taxista excepcional.

Tresors adolescents

El guanyador del Prudenci Bertrana combina Ava Gardner i la Costa Brava

Bruna Solei

Redacció Celobert

La traducció d'un obra de Proust de Josep Maria Pinto s'emporta el segon Aurora Bertrana

Girona va tornar a viure el 19 de setembre la nit de la literatura per excel·lència amb la gala d'entrega dels Premis Literaris. **La Fundació Prudenci Bertrana ja va revelar els guanyadors dels quatre guardons amb més trajectòria a finals de juny.**

L'escriptor i periodista **Jordi Solé** s'ha convertit en el nou nom propi del Bertrana, que ja arriba a la 56a edició, amb la novel·la **'L'any que vaig estimar Ava Gardner'**;

Jordi Solà ha guanyat el 46è Miquel de Palol de poesia amb **'L'ombra de les hores'**; l'assaig **'El Jardí d'Epicur'** de **Josep Muñoz** s'ha alçat amb el 44è Carles Rahola, i **'Cicatiu'**, de **Sònia Guillén**, ha rebut el 38è Ramon Muntaner de literatura juvenil.

D'esquerra a dreta:

Marta Michans, Josep M. Pinto, Josep Muñoz, Mariàngela Vilallonga, Jordi Solé, Sònia Guillén, Jordi Solà, Artur Viñas.

L'any que vaig estimar Ava Gardner
Columna Edicions
Jordi Solé
400 pàgines
PVP 21,00 €

L'any que vaig estimar Ava Gardner

El sabadellenc Jordi Solé no ha amagat que la novel·la, en part, va sorgir arran de la seva fascinació pel setè art. "Soc molt malalt de cinema", assegura.

Ja coneixia la història que envoltava el rodatge de **'Pandora i l'holandès errant'**, però una visita d'estiu a Tossa de Mar amb uns amics va activar-li la vena literària. "Em va sorprendre de quina manera, setanta anys després, **Ava Gardner encara continua essent-hi present**; i a partir d'aquí, vaig pensar que al darrere hi havia una història", admet.

Com també li passa al seu protagonista, Jordi Solé admet que, a Gardner, ell l'estima "de tota la vida". Però que va ser llegint la biografia de l'actriu (una de les primeres coses que va fer per documentar-se) quan el sentiment se li va reforçar. I de fet, com un joc literari, l'escriptor manlleva una de les paraules amb què constantment Gardner es dirigeix als seus lectors -els hi diu 'Encant'- per servir-se'n i plasmar-la a la novel·la.

A **'L'any que vaig estimar Ava Gardner'**, l'escriptor i periodista també s'allunya de la imatge que més es té de l'actriu. "Segurament tothom la recorda per quan va estar-se a Madrid; però sis o set anys abans, quan va aterrar a Catalunya per al rodatge, era una persona completament diferent, relativament naïf", explica.

Aleshores, tot i ja haver-se casat dues vegades, Gardner tenia tan sols 28 anys, "era la primera vegada que feia moltes coses i tenia elements de dolçor que van captivar-me força", explica Solé.

Per a ell, escriure la novel·la també ha estat un repte. Perquè del relat històric o de suspens, ara ha afrontat un altre registre: una història d'amor. "He sortit de la meua zona de confort; i de fet, és el meu primer llibre on ningú mor", explica amb ironia.

"Una cosa que em sorprèn, i no diré que m'incomodi, és aquesta mena de necessitat d'etiquetar un escriptor: a mi m'agrada pensar que jo soc un explicador d'històries",

L'ombra de les hores
Edicions Proa
Jordi Solà Coll
80 pàgines
PVP 15,50 €

El jardí d'Epicur
Pòrtic Edicions
Josep Muñoz Redon
192 pàgines
PVP 17,90 €

reflexiona Jordi Solé. “Però sí que és veritat que per a mi aquesta novel·la ha estat tot un repte perquè afrontava una història d’amor; tot i que veient el resultat, no ho dec haver fet tan malament”, conclou l’escriptor, avançant que seria “absurd” dir que al darrere no en vindran d’altres.

‘L’any que vaig estimar Ava Gardner’ s’ha imposat a 73 originals més que s’han presentat aquest 2023 al Prudenci Bertrana. El guardó està dotat amb 30.000 euros.

Ombres fugaces

“És un títol subtil, el tema del llibre és el pas del temps, que és fugaç i fràgil, i com a tal es projecta com una ombra. D’aquí el pes del títol atès que aquesta fugacitat, que marca el pas dels nostres dies, també marca el ritme de lectura del llibre”, ha explicat el poeta Jordi Solà Coll. Ell s’ha endut el 46è Premi Miquel de Palol de poesia amb el llibre ‘L’ombra de les hores’.

El guardó té una dotació de 6.000 euros i el jurat ha valorat que la proposta de Solà Coll interpel·la el lector a la reflexió existencial i alhora íntima sobre l’alteritat i la relació entre l’home i la natura. Perquè, excepte si s’és un espectre, l’ésser humà no pot fugir de la seva pròpia ombra, ha afirmat el poeta jugant amb les paraules.

Tot i que, com Brossa, sosté que intentar explicar un llibre de poesia és esbotzar-lo, Jordi Solà Coll sí ha revelat que en aquest poemari ha posat un esforç especial en la mètrica, perquè fins ara bàsicament s’havia dedicat al vers lliure. Així, desplega decasíl·labs i hexasíl·labs per posar “l’accent” en allò important.

La primera part del poemari aborda el concepte de l’alteritat: “El jo en relació al tu, el tu en relació al jo, aquest joc d’emmirallament constant”. La tercera part de ‘L’ombra de les hores’ es basa en la frugalitat del temps. I la segona, respectant la decisió de Solà Coll de deixar-la per al final de l’explicació, és “una mena d’exordi històric”, sense connexió ni amb la primera ni amb la tercera, que aborda la Shoah, l’extermini del poble jueu durant la Segona Guerra Mundial.

“Crec que la poesia té un component social, i el que tenen en comú les tres parts és la naturalesa. Com un Dante sense Virgili que va fent el recorregut i la naturalesa, com a rerefons, és el contrapunt amb el que reflexiono sobre l’alteritat, el pas del temps i l’extermini de l’ésser humà per part de l’ésser humà”, ha remarcat l’autor.

Viatjar per jardins filosòfics

Una invitació a explorar al món a través dels jardins, fent un viatge que comença amb Epicur de Samos. Aquesta és la proposta que ha fet Josep Muñoz Redon i que s’ha endut el 44è Premi Carles Rahola d’assaig. Sota el títol ‘El jardí d’Epicur’, l’autor ha explicat que és un assaig una mica ‘sui generis’ perquè ajunta filosofia amb diàleg, també hi apareixen personatges tot i que no és una novel·la, hi ha raonament, filosofia, història, una part de periodisme i, també, de dietari i és, en definitiva, “un llibre de viatges” que barreja la part formal més literària amb la més assagística.

Primer, hi ha un context, que són una sèrie de llibres que Muñoz Redon va començar a fer sota la idea dels ‘metaviatges’. Després de Walter Benjamin i Rousseau, l’autor desembarca ara en Epicur i la recreació del seu jardí: “La idea de rerefons és celebrar el goig de viure freqüentament amb la naturalesa, i un component molt important és el conreu i l’exaltació de l’amistat que fa el missatge d’Epicur molt present”.

La primera part de llibre està dedicada a aquesta part més clàssica i formal, sobre Epicur i la seva obra. I és el punt de partida per anar explorant, a la segona part, altres “jardins filosòfics” plantejats per autors com Montaigne, Rousseau, el pintor Claude Monet o el pensador coreà Byung-Chul Han. Autors que, en definitiva, han reflexionat sobre quin seria el seu “jardí ideal”. La tercera part de l’obra és, segons Muñoz Redon, la més “fenomenològica” perquè inclou la recreació de vivències que impliquen jardins i fan entrar els cinc sentits en joc.

L’assaig conté diàlegs amb el seu grup de quatre amics que s’autoanomenen ‘La colla dels cinc’, tot i que en faltaria un per emular els protagonistes de la literatura d’Enid Blyton: “Els meus amics estan encantats perquè els hi he donat la glòria literària i s’han convertit en personatges de ficció”. El premi està dotat amb 6.000 euros.

Dura i realista

La terrassenca Sònia Guillén ha guanyat el 38è Premi Ramon Muntaner de novel·la juvenil amb ‘Cicatrius’, una visió de l’adolescència dura i realista a través de les històries de la Maria i la Nerea, dues joves que hauran d’afrontar diversos conflictes que desembocaran en el moment més fosc de la seva vida. La novel·la aborda temes com les relacions problemàtiques amb els pares, l’assetjament escolar, el sexe i les possibles violències i inseguretats que viuen les joves, el consum de drogues o la salut mental.

Cicatrus
Editorial Fanbooks
Sònia Guillén Colomer
176 pàgines
PVP 11,95 €

Per a Guillén, escriure 'Cicatrus' ha estat també una manera de posar-se davant del mirall, i traslladar en paraules allò que sentia quan els seus fills -en té tres- entraven a l'adolescència. "Jo tinc la sort d'haver establert relacions de confiança amb ells, i que m'hagin explicat coses i situacions que els pares i educadors no podem obviar; a partir d'aquí, i de les converses que hi tenia, vaig escriure una mica el que em sortia de l'ànima, amb la por lògica que l'adolescència és una etapa on els joves volen volar, i tu tems que algú o ells mateixos es facin mal", explica. L'escriptora explica que els seus fills també "han viscut el llibre", i que els ha agradat, però també admet que 'Cicatrus' els va "remoure". "Hi havia moments en què la meua filla em deia que el posava en pausa i agafava aire per continuar llegint: creuen que és un relat dur, però que no és ficció, sinó bastant realista", diu Sònia Guillén.

Tot i que la seva intenció no és moral -l'objectiu és "posar de manifest una realitat", precisa- l'escriptora sí que creu que la seva és una novel·la que no tan sols han de llegir els fills, sinó que també s'ha de compartir amb els pares. "Perquè pot ajudar a debatre molts temes que, massa vegades, no es parlen obertament a casa", conclou Guillén, que va entrar en contacte amb la literatura catalana ja d'adulta -ella és nascuda en un barri obrer on gairebé tothom parlava castellà- i assegura que es va "enamorar" de la llengua. El Premi Ramon Muntaner de literatura juvenil està dotat amb 6.000 euros.

Traduir Proust durant 13 anys

La Fundació va entregar l'any passat el primer premi Aurora Bertrana a la millor traducció d'una obra literària ja publicada. El guanyador de la 2a edició del guardó ha estat Josep Maria Pinto, per la traducció d'El Temps Retrobat I i II' de Marcel Proust. El jurat ha escollit les obres finalistes entre un llistat de més de 700 títols d'obres traduïdes al català. El premi està dotat amb 6.000 euros aportats conjuntament per la Fundació Prudenci Bertrana i la Fundació Valvi.

Josep Maria Pinto ha explicat que, de fet, els títols guanyadors són els dos darrers volums d'un total de catorze. Així, Proust ha format part del seu dia a dia durant els darrers tretze anys, que es diu aviat: "M'ha acompanyat moltíssim, de cop i volta la meua cita anual dels mesos amb Proust s'havia acabat".

A tall d'anècdota, el traductor ha recordat que quan l'editorial li va demanar que fes una proposta per traduir una obra va presentar com a candidata 'A la recerca del temps perdut'. Com que és una obra tan

vasta, van resoldre fer una primera publicació de la primera part del primer volum, sense que hi hagués la intenció de continuar després. La bona acollida, però, va fer que finalment s'hagin publicat els set volums complets, dividits en catorze llibres.

Amb la feina ara culminada, i reconeguda a través del premi Aurora Bertrana, Pinto llança la mirada enrere i recorda els reptes que li ha suposat traduir l'obra del francès i reflexiona sobre la implicació dels traductors a l'hora d'interpretar una obra. En aquest sentit, ha remarcat que "més enllà de pensar si ser més literal o menys, o més creatiu o menys", l'obsessiona saber quin efecte fa aquest autor en la seva llengua per replicar-lo en català. És per això, ha apuntat, que no ha volgut en cap cas, "simplificar Proust": "Alguns han tallat frases de divuit línies en quatre però jo crec que Proust vol l'esforç de desllorigar la frase".

El temps, destructor

Una altra de les incògnites de la nit ha estat descobrir qui ha guanyat el 29è premi Cerverí de lletra de cançó. El guardó honorífic, organitzat conjuntament per la Fundació Prudenci Bertrana i Catalunya Ràdio, distingeix la millor lletra de cançó editada el darrer any en català amb la col·laboració de la revista Enderrock. Després d'una primera tria per part del jurat, guanya per aclamació popular la que hagi obtingut més vots. I s'ha endut el premi 'Les coses que no m'agraden de tu' de Socunbohemo, l'alter ego del barceloní Artur Viñas.

El tema s'inclou dins el seu disc de debut, 'Conte de les quatre estacions', marcat pel pop d'autor amb instint melòdic i vocació poètica. La cançó, concreta Viñas, sintetitza aquest "viatge estacional" a través d'una història d'amor que es va trencant, i passa d'allò idíl·lic a la mentida. Una història "que el temps s'encarrega de destruir per dins fins que no en quedi res", explica Socunbohemo, que tot i tenir "un punt cínic", admet també que la lletra "és maca".

De fet, Artur Viñas subratlla que la lletra té una importància cabdal al seu treball. I que cantar en català ho porta a dins, perquè és la llengua amb què ha après "a entendre el món" i que li servei per explicar el seu "món interior". Però Viñas també lamenta que, precisament, cantar en català acabi essent "una decisió quasi política", perquè viure d'això "és gairebé impossible per a molts". "Per això, crec que caldria replantejar una mica la proposta cultural a Catalunya, perquè trobo bastant fort que la majoria d'artistes que escrivim en català no ens hi puguem dedicar", conclou.

Curar l'ànima amb els contes

El Premi Lletra premia el projecte que millor respon a un repte plantejat per la UOC, en aliança amb els Premis Literaris de Girona. Enguany, la pregunta ha estat: **“Com podem, des de les biblioteques, impulsar el gust per la lectura i l'interès per la literatura reforçant alhora els vincles entre la comunitat local i les TIC?”**.

La guanyadora del 23è guardó, que rep 4.000 euros i una residència virtual de sis mesos a la UOC, ha estat Marta Michans, amb el projecte 'Curacontes', que, tal com el seu nom indica, busca curar l'ànima amb els contes.

El projecte implica biblioteques, centres hospitalaris i el sistema educatiu i cultural. Michans ha explicat que el plantejament de 'Curacontes' neix amb la Naiara, una nena que va tenir un tumor cerebral que va resultar mortal.

A partir d'aquí, i de reflexionar sobre la soledat i la carència relacional dels infants malalts i les seves famílies, planteja crear vincles amb la comunitat i adolescents a través de les TIC. Com? A través d'un programa per explicar contes a les biblioteques i als hospitals.

La idea, a més, és aprofitar la residència virtual per dissenyar un àudioconte, amb música i personatges, que els infants puguin escoltar quan els hi fan una ressonància magnètica: “Que es puguin posar uns auriculars i ajudar a que els minuts, que se'ls fan molt llargs, puguin ser molt més agradables per als nens hospitalitzats”. El jurat ha destacat “l'ambició d'una proposta centrada en les persones i amb vocació de transformació social, la solidesa d'un equip de treball i la innovació d'una idea pionera”.

Defensa de la llengua

La defensa del català ha estat molt present durant l'acte d'entrega dels premis, que s'ha fet a l'Auditori de Girona. Entre d'altres autoritats, al lliurament dels guardons hi ha assistit la presidenta del Parlament, Anna

Erra. La presidenta de la Fundació Prudenci Bertrana, Mariàngela Vilallonga, que ha tingut un record per al seu antecessor Joan Domènech i Moner i ha desitjat que es recuperi aviat -porta tres mesos hospitalitzat- ha recordat, precisament, que el 19 de setembre del 1809, ara fa més de dos segles, la ciutat va resistir l'embat de l'exèrcit napoleònic, una victòria que es plasma al quadre 'El Gran Dia de Girona'.

“Així ho va evocar Carles Rahola al seu article ‘Contra l'invasor’; i avui, continuem resistint”, ha dit Vilallonga, ara en referència a la llengua. **“Avui també pot ser, i de fer ho està essent, el gran dia per al català, la nostra llengua i símbol de la nostra identitat”**, ha insistit durant el seu discurs.

Mariàngela Vilallonga ha recordat que els principis que van fer néixer la Fundació Prudenci Bertrana són **“la defensa de la llengua i la nació, perquè la supervivència de la llengua és una necessitat essencial per a la defensa de la identitat nacional”**.

Després de recordar Carme Junyent, parafrasejant la seva frase que **“allò que mata el català és la indiferència, i el que cal perquè sobrevisqui és fer-lo servir”**, la presidenta de la Fundació ha posat en relleu que avui, per primera vegada, s'ha pogut parlar en català al Congrés dels Diputats, i que l'oficialitat de la llengua també ha arribat fins a les institucions europees.

“El camí serà ple de tortes i esbarzers, però la resistència és una de les característiques del nostre poble”, ha dit Vilallonga, donant pas a unes paraules de l'expresident de la Generalitat, Carles Puigdemont, que és també president del patronat de la Fundació Prudenci Bertrana.

Puigdemont ha aprofitat per celebrar que el Congrés dels Diputats es parlés en català oficialment per primera vegada i ha reivindicat la importància de fer servir la llengua. També ha lloat “la gran feina” que fan els Bertrana per “mantenir viva la llengua”. ■

Diuen que no cal
ser *influencer* per
publicar un llibre.

Sí vols veure el teu llibre
imprès, contacta'ns!

el punt volat
SERVEIS EDITORIALS

623 06 77 13
info@elpuntvolat.cat
www.elpuntvolat.cat

Programació

SETEMBRE-DESEMBRE

TARDOR 2023

rialles

BLANES

41 ANYS JUNTS!

24.09

De Faula

La Guilla Teatre
Teatre i titelles

08.10

Blancaneus i els 7 nans

Magatzem d'Ars
Teatre musical

22.10

Les sirenes són calbes

Cia DeLiRi
Teatre

05.11

L'inventor d'il·lusions

Enric Magoo
Màgia

19.11

Rigoberta i el Windigo

Kali Teatre
Teatre i titelles

03.12

Nit de reis

La Roda
Teatre musical

Amb la col·laboració

Celobert

LLOC: TEATRE DE BLANES, Carrer Ample, 26
HORA: a les 17.30 h
ORGANITZA: ASSOCIACIÓ RIALLES BLANES
ENTRADA GENERAL: 8 €
ENTRADA REDUÏDA: 7 €
família nombrosa o monoparental acreditada,
només disponible a taquilla.
PAQUETS D'ESPECTACLES: vàlids per a l'adquisició
de 3 o 6 espectacles diferents de Rialles Blanes.

VENDA D'ENTRADES:
A la taquilla del teatre, una hora abans de l'espectacle.
VENDA ANTICIPADA ON-LINE:
www.teatredelacostabravasud.cat
PER A MÉS INFORMACIÓ:
www.rialles.cat
blanes@rialles-catalunya.cat

XXXI

Fira

Medieval

de Lloret de Mar

11 12

Novembre
2023